Prisiekiu Tuo, kurio Rankoje mano siela, mano malda panašiausia tarp jūsų Allaho Pasiuntinio maldai. Tokia buvo jo malda kol jis paliko šį pasaulį.“

Pranešta nuo Abu Huraira (tebūnie Allahas juo patenkintas), kad: Jis sakydavo takbir kiekvienoje privalomoje ir savanoriškoje maldoje per Ramadaną ir kt. Jis sakydavo takbir kai pradeda maldą ir kai nusilenkdia. Tada jis sakydavo: „Samia allahu liman chamidah“. Tada sakydavo: „Rabbana ua lakal-chamd“ prieš nusilenkdamas. Tada - takbir nusilenkęs. Tada - takbir pakėlęs galvą nuo nusilenkimo, tada vėl takbir nusilenkęs bei pakėlęs galvą po nusilenkimo. Po to jis sakydavo takbir pakilęs iš sėdimos padėties abu kartus. Jis tai darydavo kiekviename rakate, kol baigs maldą. Tada išeidamas jis sakydavo: „Prisiekiu Tuo, kurio Rankoje mano siela, mano malda panašiausia tarp jūsų Allaho Pasiuntinio maldai. Tokia buvo jo malda kol jis paliko šį pasaulį.“

[Sachych] [Bendru sutarimu]

Abu Huraira aprašo dalį Pranašo maldos. Jis praneša, kad atsistojęs maldai sakydavo Allahu Akbar. Jis ištardavo takbir tada: kai nusilenkdavo, kai pakeldavo galvą, kai nusilenkdavo antram sudžiūd ir kai pakeldavo galvą po jo, ir kai pakildavo po pirmųjų dviejų rakatų po pirmojo tašahud, trijų ar keturių rakatų maldoje. Jis tai darydavo per visą maldą, kol ją baigs. Ištiesęs nugarą nuo nusilenkimo, jis sakydavo: Samia allahu liman chamidah. Ir stovėdamas tiesiai sakydavo: rabbana ualakl-chamd. Tada Abu Huraira, išeidamas po maldos, sakydavo: „Prisiekiu Tuo, kurio Rankoje mano siela, mano malda panašiausia tarp jūsų Allaho Pasiuntinio maldai. Tokia buvo jo malda kol jis paliko šį pasaulį.“

http://sunnah.global/hadeeth/lt/show/65098